

The Holy See

**PRZEMÓWIENIE OJCA WITEGO FRANCISZKA
DO UCZESTNIKÓW ZGROMADZENIA PLENARNEGO DYKASTERII NAUKI WIARY**

Sala Klementyska

Pitek, 26 stycznia 2024 r.

[Multimedia]

Witam was na zakończenie waszego zgromadzenia plenarnego. Pozdrawiam prefekta i pozostałych przełożonych, oficjalów i członków Dykasterii. Wyrażam wam wszystkim wdzięczność za cenną pracę.

Jak stwierdza konstytucja apostolska *Praedicate Evangelium*, «zadaniem Dykasterii Nauki Wiary jest pomoc Biskupowi Rzymskiemu i biskupom w głoszeniu Ewangelii na całym świecie, rozwijając oraz strzegąc integralności katolickiej nauki o wierze i moralności w oparciu o depozyt wiary, a także szukając coraz głębszego zrozumienia nowych zagadnień» (art. 69).

Właśnie w tym celu na mocy *motu proprio «Fidem servare»* (11 lutego 2022 r.) w ramach tej Dykasterii zostały utworzone dwie odrębne sekcje: doktrynalna i dyscyplinarna. W liście, który wysłałem do prefekta 1 lipca 2023 r. z okazji jego nominacji, odniosłem się do tej decyzji, aby lepiej zdefiniować jego zadanie i obecną misję Dykasterii. Z jednej strony podkreśliłem znaczenie obecności kompetentnych specjalistów w sekcji dyscyplinarnej, aby zapewnić czujność i dyscyplinę w stosowaniu obowiązującego prawa kanonicznego, w szczególności przy rozpatrywaniu przypadków wykorzystywania małoletnich przez duchownych, oraz by promować inicjatywy formacji kanonicznej dla ordynariuszy i prawników. Z drugiej strony, kładłem nacisk na pilną potrzebę poświęcenia więcej miejsca i uwagi sferze właściwej sekcji doktrynalnej, gdzie nie brakuje kompetentnych teologów i wykwalifikowanego personelu, także do pracy w urzędzie ds. małżeństw i w archiwum; wspominam 25. rocznicę jego otwarcia dla publiczności przez św. Jana Pawła II i kard. Ratzingera, ówczesnego prefekta Kongregacji, na krótko przed Wielkim Jubileuszem Roku 2000.

Dykasteria zajmuje się zatem dziedziną rozumienia wiary w obliczu historycznych zmian, które charakteryzują nasze czasy. Mając to na uwadze, chciałbym podzielić się z wami kilkoma refleksjami, które zgrupowałem wokół trzech słów: sakramenty, godność i wiara.

Sakramenty. W tych dniach rozpatrywaliście zagadnienie ważności sakramentów. Życie Kościoła karmi się nimi i wzrasta dzięki nim. Z tego powodu od szafarzy wymaga się szczególnej troski w ich udzielaniu i ujawnianiu wiernym skarbów łaski, które przekazują. Dzięki sakramentom wierzący stają się zdolni do prorokowania i świadectwa. A nasze czasy szczególnie pilnie potrzebują proroków nowego życia i świadków miłości — kochajmy więc i sprawiajmy, by inni kochali piękno i zbawczą moc sakramentów!

Drugie słowo: *godność*. Jako chrześcijanie nie możemy ustawać w podkreślaniu «prymatu osoby ludzkiej i obrony jej godności, niezależnie od wszelkich okoliczności» (por. adhort. apost. *Laudate Deum*, 39). Wiem, że pracujecie nad dokumentem na ten temat. Mam nadzieję, że pomoże on nam, jako Kościołowi, być zawsze blisko «wszystkich, którzy, bez obwieszczania, w konkretnym życiu codziennym walczą i osobiście płacą cenę za obronę praw tych, którzy się nie liczą» (słowa po modlitwie *Anioł Pański*, 10 grudnia 2023 r.), i sprawić, abyśmy «w obliczu różnorodnych i aktualnych sposobów eliminowania lub lekceważenia innych potrafili odpowiedzieć nowym marzeniem o braterstwie i przyjaźni społecznej, które nie ograniczają się jedynie do słów» (enc. *Fratelli tutti*, 6).

Trzecie słowo to *wiara*. W tym kontekście chciałbym wspomnieć dwa wydarzenia: obchodzoną niedawno dziesiątą rocznicę opublikowania adhortacji apostolskiej *Evangelii gaudium* oraz zbliżający się Jubileusz, podczas którego odnowimy wiarę w Jezusa Chrystusa, prawdziwego Boga i prawdziwego człowieka, nadzieję historii i świata. Nie możemy jednak zaprzeczyć, że na rozległych obszarach naszej planety wiara — o czym mówił Benedykt XVI — «nie stanowi już oczywistej przesłanki życia wspólnego, a wręcz jest w istocie często negowana, wyszydzana, marginalizowana i wyśmiewana» (przemówienie do Kurii Rzymskiej, 21 grudnia 2019 r.; por. Benedykt XVI, list apostolski w formie *motu proprio* «*Porta fidei*», 2;). Nadszedł zatem czas, aby na nowo i z większym zapałem rozważyć niektóre kwestie, jak: głoszenie i przekazywanie wiary w dzisiejszym świecie, zwłaszcza młodym pokoleniom; misyjne nawrócenie struktur kościelnych i podmiotów duszpasterskich; nowe kultury miejskie z ich wieloma wyzwaniem, ale także bezprecedensowe pytania o sens; wreszcie i przede wszystkim — centralne miejsce *kerygmatu* w życiu i misji Kościoła.

Tutaj oczekuje się pomocy ze strony Dykasterii: «strzeżenie wiary» przekłada się dziś na wysiłek refleksji i rozeznania, tak aby cała wspólnota dążyła do prawdziwego *kerygmatycznego* nawrócenia duszpasterskiego i misyjnego, które może również pomóc w trwającym procesie synodalnym. Tym, co dla nas najważniejsze, najpiękniejsze, najbardziej pociągające, a zarazem najbardziej potrzebne, jest wiara w Jezusa Chrystusa. Wszyscy razem, jeśli taka wola Boża, uroczycie odnowimy ją podczas nadchodzącego Jubileuszu, a każdy z nas

jest wezwany do głoszenia jej każdemu mężczyźnie i każdej kobiecie na ziemi. Jest to podstawowe zadanie Kościoła, któremu dałem wyraz właśnie w *Evangelii gaudium*.

W tym kontekście ewangelizacji nawiążę również do niedawno opublikowanej deklaracji *Fiducia supplicans*. Intencją w udzielaniu «błogosławieństw duszpasterskich i spontanicznych» jest konkretne ukazywanie bliskości Pana i Kościoła wszystkim tym, którzy znajdując się w różnych sytuacjach, proszą o pomoc w kontynuowaniu — czasem w rozpoczęciu — drogi wiary. Chciałbym krótko podkreślić dwie rzeczy. Po pierwsze — te błogosławieństwa, pozostające poza jakimkolwiek kontekstem i niemające formy o charakterze liturgicznym, nie wymagają do ich przyjęcia doskonałości moralnej; po drugie — kiedy para spontanicznie podchodzi, aby o nie poprosić, nie błogosławi się związku, ale po prostu osoby, które razem o to poprosiły. Nie związek, ale osoby, oczywiście biorąc pod uwagę kontekst, wrażliwość, miejsce, w którym się żyje i najbardziej odpowiednie sposoby, aby to zrobić.

Umiłowani, ponownie wyrażam wdzięczność za waszą posługę i zachęcam was, abyście szli naprzód z pomocą Pana. I proszę, nie zapominajcie o modlitwie za mnie. Dziękuję.

L'Osservatore Romano, Wydanie polskie 01 marca 2024 r.